

AUTE de 17 de juliol de 2003

**Dret a la jurisdicció.- Nul·litat d'actuacions:
improcedència.- Costes: criteris per a la seva imposició**

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 22 de maig últim aquest Tribunal ca dictar un Aute en el qual va desestimar el recurs d'apel·lació que el Sr. Joan V.A. havia interposat contra un Aute de la Batllia de 2 d'octubre anterior.

II.- La representació processal del Sr. Joan V.A. ha interposat contra l'Aute d'aquesta Sala de 22 de maig passat el recurs de nul·litat de l'art. 18 bis 3 de la Llei de modificació de la Llei Transitòria de procediments judicials el qual ha estat tramitat en aquest Tribunal tal com preveu la Llei esmentada.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ.

FONAMENTS DE DRET

I.- La condemna en costes que conté l'Aute d'aquest Tribunal de 22 de maig passat -que les va imposar al recurrent- va donar compliment a la Constitució de l'emperador ZENÓ que introduí la regla objectiva d'imposició integral de les costes al litigant vençut (CODI 7, 51, 5) com propugna la màxima "*victus fert expenses*"; i va tenir a més en consideració el tradicional criteri de la "*temeritas*" per les raons que exposà el II fonament de l'Aute. La seva determinació d'imposar les costes al vençut -i en aquest cas pel doble motiu exposat- en res vulnera el principi del dret a la jurisdicció -com pretén la part que promou l'incident de nul·litat-.

II.- L'Aute d'aquest Tribunal de què el Sr. Joan V.A. en demana la nul·litat va donar una resposta completa al seu recurs d'apel·lació encara que la resposta no hagi satisfet les seves pretensions i interessos; però això no

vol dir que hagi estat vulnerat el seu dret a la jurisdicció ni al procés degut; i no és lícit fer una citació incompleta d'un paràgraf de l'Aute per fer-lo-hi dir allò que no diu (com fa l'extrem tercer del recurs) ja que ambdós Autes -el d'aquesta Sala i el de la Batllia- no es basen -com diu l'impugnant- en el fet que la quantitat de "16.000.000.-Pts pertanyen a la incapacitada però que el recurrent pretén fer seus", sinó que el nostre Aute, després de fer esment de l'acord a què havia arribat l'impugnant amb el tutor de l'incapacitat i del què l'impugnant se'n va desdir, exposa: ... "i més tenint present que els 16.000.000.-Pts que **-segons aquell acord-** pertanyen a la incapacitada però que el recurrent pretén fer seus". De manera que "cap Sentència ni cap Aute" ha dit que aquells 16.000.000.-Pts pertanyen a la incapacitada; ho ha dit el mateix impugnant en un acord de què després se'n va desdir sense cap justificació raonable.

En definitiva: No ha estat vulnerat cap dret del recurrent, i escau per tant desestimar, amb costes, el seu recurs de nul·litat.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

Desestimar el recurs de nul·litat interposat i condemnar en costes l'impugnant.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-